

мѣри колко педи е широка всѣка една отъ стениѣ. Само изчисленията за прозорчето направи на око.

Отъ много въртене главата му потъна въ мъгла. Мозъкътъ се превърна въ нажежена лава, която налегна слабия черепъ и заплаши да го спуска. Гайдата едва свари да го спаси, като го притисна съ дветѣ си ръце.

Изнемошѣлитѣ му крака се разтрепераха и отказаха да крепятъ тѣлото му. То грохна като подкосено на нечистия подъ. Хиляди мръсотии охотно се полепиха по елегантния му костюмъ.

Огромна армия отъ изпостяли дървеници скочи на кракъ. Отъ пода, отъ стениѣ, отъ тавана тѣ се запускаха съ хищно остървение и запъплаха по него. Остритѣ имъ муцунки, като стоманени игли се впиха въ нѣжното му тѣло.

— Прави Боже! . . . — простена Гайдата. Надигна се, но отново се просна и се опъна по гръбъ.

Циментътъ отпустна хиляди ледени пипала и като октоподъ, обхвана тѣлото му и го притисна къмъ замръзващата си снага. Гайдата усѣти какъ невидими палачи го оковаха въ тежки вериги. Скорпиони се впиха въ тѣлото му. Той чувствуваше какъ бързо изчезва топлатата му кръвъ. Предсмъртенъ ужасъ размърда вледененитѣ му крайници.

— Кръвта ми! Кръвта ми! . . . Убийци!...
— проплака той.